

Forfatter: Becker, Johann Philipp

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Becker, Johann Philipp (1857-08-11)

Citation: Becker, Johann Philipp: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Becker, Johann Philipp (1857-08-11)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 33. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000014.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Beck til J. Clausen.

Uby 11. August 1857.

Min kjære gode Ven! Efterat Søndagen med dens Anstregelser er forbi, sender jeg Dig alle mine Tanker, som ere idel Taknemlighed for de lykkelige (i det mindste for mig uendelig lykkelige) Dage, som jeg har s. 34tilbragt i dine Forældres Hus; jeg er saa taknemlig imod Eder for disse Dage, fordi I vilde modtage mig, og saa taknemlig imod Gud, fordi han vilde tillade mig at nyde denne Hvile. Mine Tanker, kjære Ven! ere altid hos Eder; thi kun venlige Erindringer tog jeg med mig. Din Fader, som jeg kun flygtig havde seet, men strax følte mig tiltrukken af, har jeg i disse Dage lært at skatte, ja at skatte højt. Din Moder, dine Søstre, dem Alle holder jeg af; jeg synes, jeg har faaet en hel Del nye Venner; ja gid jeg virkelig havde det! saaledes ønskede jeg ofte paa Bogø, og saaledes ønsker jeg endnu, ofte med Frygt for det Modsatte; thi Du veed selv, at der er saa meget Frastødende hos mig, Kantet, Haardt, Ubehageligt; ja der er meget at bære over med. Det er ikke Alle, der ere saa skikkelige at gjøre dette som Du og Ipsen. Se det er de smaa Skyer, som dog søge at formørke Erindringernes klare Himmel; men midt iblandt disse lette Skyer, som jo nok drive over og maaske kun ere Fantasiskyer, er der een mørkere Sky, som jeg ikke kan faa drevet bort, og det er den, som hvilede (ja syntes at hvile) over Dig, min bedste og kjæreste Ven. Med Indholdet af dit sidste Brev i min Tanke, med Forventningen om, at vi i dit Hjem skulde fortsætte de Antydninger ¹⁾, Du havde gjort i dit Brev, begav jeg mig paa Rejsen; og dit glade, venlige Ansigt, som vi mødte i Vordingborg, spaaede mig Opfyldelsen af alle mine Længsler; det var jo saa længe siden, vi havde ret talt med hinanden, vi, som pleje altid at forstaa hinanden saa godt. Men kjære Ven! det blev ikke saaledes; der var saa mange Mennesker; det var vanskeligt at kunne være ene, og det glade Udtryk forsvandt snart af dit Ansigt og gav Plads for et smerteligt (ja kjære Johannes s. 35for mig ofte meget smerteligt) Udtryk. Du kan ikke fortænke mig i, at det kunde gjøre mig smertelig ondt at see, eller dog tro, at Du, min bedste Ven, led saa meget; maaske bedrog jeg mig; gid jeg gjorde det, men jeg troer det ikke; og jeg kunde jo kun halvt gjætte mig til Aarsagen. Jeg havde haabet, at vi efter Ipsens Bortrejse skulde kunne finde en Time til fortrolig Samtale, men ogsaa dette slog fejl; o, kjære Johannes! dette skuffede Haab kan endnu bringe Taarerne i mine Øjne. Jeg vilde dog saa gjerne, ja saa uendelig gjerne see Dig selv glad og lykkelig; hvorfor kan Du dog ikke udrette noget mere for Dig selv, Du, som har udrettet saa meget Godt for Andre! Og stundom frygtede jeg (vel af Forfængelighed) for, at jeg var Grund til din Misfornøjelse, at det kjedede Dig, at jeg var saa glad; ja kjære Ven! jeg var ogsaa saa glad over den Fred, som boede i dit Hjem; et saa nydeligt Familieliv træffer man saa sjældent, og det øvede den store Tiltrækningskraft over mig; men maaske henrev det mig stundom til for stor Lystighed. Kjære Ven! var der noget, som mishagede Dig, saa sig det oprigtigt, men tilgiv min Flynderagtighed. Men for at vende tilbage til Dig selv, vil jeg sige Dig: dit Sind er for ustadigt; Du gaar altfor let over fra en Sindsstemning i en anden. Lad dit Sind hvile i Gud, og der vil blive mere Ligevægt og Ro. Jeg har læst hos Adolf Monod i »En Døendes Beklagelser«, at vi skulle ikke selv lægge Planer for vort Liv, men følge de Planer, som Gud har lagt for os, gjøre de gode Gjerninger, som ere beredte for os, Jeg tænkte paa Dig, da jeg læste dette, og mindedes ofte om disse Ord, medens jeg var paa Bogø. Der er beredt mange gode Gjerninger, mange Planer og Veje for Dig, følg dem og søg ikke selv at lægge, at bestemme saa mange Planer for dit Liv, at bestemme, hvorledes Du kun kan s. 36blive lykkelig; det bliver Du dog kun ved at følge de Veje, som Gud har beredt for Dig. Gid Du dog vilde kaste al din Sorg paa Ham, som har Omsorg for Dig. —

Pennen er et daarligt Meddelelsesmiddel; man kan ikke rigtig udvexle sine Tanker; men saaledes var det, jeg ønskede at tale med Dig. Dersom Du virkelig har Lyst, saa kom til mig her i Uby og bliv nogen Tid hos mig, at vi ret kunne leve os ind i vort gamle Venskab. Ja kjære Ven! om ogsaa Du har noget, ja maaske meget at udglatte paa mig, berøv mig aldrig dit gamle Venskab; thi dette er mig nødvendigt; jeg har altid været saa taknemlig derfor; jeg saae altid deri en stor Naade fra Gud. Og hermed vil jeg slutte for denne Gang. Hils din Moder og din Søster og Svoger og bring dem min inderlige Taknemlighed for de glade Dage, jeg fandt paa Bogø.

Din hengivne Ven
Vilh. Beck.